

CONSTANTIN VIRGIL
GHEORGHIU

Marele
exterminator

Traducere din limba franceză
Gheorghică Ciocoi

editura
Σοφία

București

CUPRINS

I. București, orașul bucuriei	7
II. Sezonul de vânătoare a oamenilor e deschis pe tot parcursul anului	10
III. Balerina	15
IV. Apartamentul femeilor.	19
V. Tânărul de la munte	27
VI. Sfântul și Marele Sinod începe cu două crime	32
VII. Un arhiepiscop turc în Raiul colectiv.	51
VIII. Preasfinția sa Izidor	61
IX. Fratele român al lui Iov	72
X. Alegerea între Paris și paradis	78
XI. Nemuritorului îi este teamă de moarte	84
XII. Un agent secret român în misiune la Paris	93
XIII. Un spion rățăcit în cer	97
XIV. Muntele măslinilor din Franța	106
XV. Cutremurul de pământ de la București	110
XVI. Președintele republicii nu este puerofag.	122

XVII. Exterminatorul	130
XVIII. Ucigașul face escală la Paris	138
XIX. Măsurile camerei nuptiale	144
XX. Uneltele morții.	148
XXI. Sfântul Scară	157
XXII. Morții din Răsărit descind la Paris.	161
XXIII. Câinii lui Karl Marx	167
XXIV. Micul dejun cu exterminatorul	183

Comenzi:

www.librariasophia.ro

Difuzare:

SUPERGRAPH

Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3,
031216, București

Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84

e-mail: contact@supergraph.ro

www.librariasophia.ro

www.sophia.ro

Vă așteptăm la

LIBRĂRIA SOPHIA

str. Bibescu Vodă nr. 19,

040151, București, sector 4

(lângă Facultatea de Teologie)

tel. 021-336.10.00; 0722.266.618

www.librariasophia.ro

I

București, orașul bucuriei

București înseamnă „Orașul bucuriei”. E un nume cu pretenții. Un oraș în care bucuria să fie una neconținută nu există însă pe pământ. Ar fi prea frumos pentru a fi adevărat. Și, chiar dacă ar fi adevărat, ar fi mult prea frumos ca să dureze.

Într-adevăr, presupunând că ar fi adevărat și că Bucureștiul ar fi fost odinioară „Orașul bucuriei” – așa cum o arată numele său –, asta nu a durat prea mult.

Pe 23 august 1944, Bucureștiul a fost ocupat de Armata roșie. De atunci orașul a devenit unul trist, cenușiu și mizerabil. (Toate orașele ocupate de armatele inamice sunt dezolante.) Astăzi, după treizeci și trei de ani de ocupație străină, Bucureștiul este unul dintre cele mai triste orașe de pe pământ.

Locuitorii se scoală cu noaptea în cap ca să se așeze la coadă în fața magazinelor alimentare. Și se consideră, totuși, fericiți după două, patru ori cinci ore de așteptare, dacă reușesc să cumpere un kilogram de zahăr, câteva kilograme de cartofi, o sticlă de lapte și câteva ouă.

Oamenii locuiesc înghesuiți în imobilele lor moderne, asemenea iepurilor în cușcă. Fiecare individ are

dreptul la un număr destul de limitat de metri pătrați de locuit. Sunt întotdeauna doi sau trei locatari în aceeași cameră.

Câte patru sau cinci familii locuiesc pe același palier, având bucătăria, baia și toaletele comune. Fiecare familie le folosește cu rândul, un număr egal de minute. Un paradis colectiv...

Bucureștenii s-au resemnat și devin cu fiecare an, cu fiecare lună și cu fiecare zi mai cenușii, mai posomorâți și mai triști – aceeași tristețe fără margini a republicilor populare.

Dincolo de mizerie e însă teama. Tuturor le e teamă. Armata invadatoare, ocupantul, Armata roșie a părăsit orașul atunci când regimul penitenciar a fost instaurat cu desăvârșire.

Supravegherea Republicii Carcerale Române a fost transmisă *aparaticilor*, membrilor partidului carceral, Partidul Comunist Român.

Aparaticii sunt mai cruzi decât stăpânii lor sovietici.

Bucureștenii au cu toții un singur vis: acela de a evada. Dar acest vis, ca cele mai multe dintre vise, nu poate fi realizat. România e o republică penitenciară, așadar, o republică înconjurată de ziduri, de sârmă ghimpată, de câmpuri de mine, miradoare, garduri electrice. *Aparaticii* patrulează înarmați până în dinți împreună cu câinii lor, zi și noapte, la graniță, ca în jurul unei închisori. O supraveghere strictă. Ca cei douăzeci de milioane de cetățeni să nu evadeze.

Republica Democrată Germană, care avea, la fel ca surorile sale, garduri etanșe, a lăsat la Berlin câțiva kilometri de frontieră fără fortificații. Din cauza aces-

tei lipse, Republica Democrată Germană a pierdut mai multe milioane de cetățeni. Au evadat în Vest prin această spărtură a Berlinului. Acest lucru a fost remediat prin ridicarea celebrului zid al Rușinii. Dacă nu ar fi fost ridicat, Republica Democrată Germană s-ar fi putut trezi într-o zi fără nici un cetățean, populată doar de *aparaticiki*. E o primejdie cu care se confruntă toate republicile populare dacă nu-și supraveghează granițele. România nu are de ce să se teamă în această privință. E în siguranță. Supravegherea frontierelor e una desăvârșită. Supravegherea polițienească e singura mare reușită a Partidului Comunist Român. E cu neputință să evadezi. Nu pot să iasă din România decât cei care au fericirea de a fi evrei. Ei pot să plece legal. Pot să emigreze, de asemenea, cei care au în Occident o rudă ori un prieten care ar fi dispus să plătească Partidului Comunist Român zece mii de dolari pentru o persoană. Puțini oameni au însă astfel de prieteni în Occident.

Românii s-au resemnat, așadar, cu traiul carceral.

Dar toți cetățenii visează, în taină, să devină păsări sau zmei pentru a zbura din orașul care continuă, cu toate acestea, să se numească București, „Orașul bucuriei”.

II

Sezonul de vânatoare a oamenilor e deschis pe tot parcursul anului

Joi, 25 martie. Ora trei și jumătate după-amiază. Calea Victoriei din centrul Bucureștiului. Circulația se oprește. Subit. Toate străzile dimprejurul vechiului palat regal sunt închise. E un spectacol zilnic. Nimeni nu se mai miră. Se știe că e vânatoarea unui om. Nimic ieșit din comun.

Vânatoarea e cea mai veche îndeletnicire a omului. Își are dintotdeauna legile sale. Chiar la populațiile cele mai primitive. Nu poți să vânezi oricum, oriunde și oricând. Vânarea lupului, a mistrețului, a cerbului și a vulpii e permisă în anumite perioade ale anului și în locuri bine stabilite. În Republica Populară Română vânatoarea este, desigur, reglementată – cu excepția vânării oamenilor, sezon care este deschis pe tot parcursul anului în întreg teritoriul.

Aparatcikii, oamenii aparatului comunist, afirmă că vânatoarea animalelor dăunătoare, precum șobolanii, este deschisă în toate țările pe tot parcursul anului, fără întrerupere. Indivizii pe care aparatcikii îi vânează pe

teritoriile republicii sunt, de asemenea, creaturi dăunătoare. Demne de exterminat. Mai dăunătoare chiar decât șobolanii. Se vânează omul dăunător din motive de salubritate publică. Căci societatea comunistă este una curată. Nu este precum societatea occidentală, unde orice individ circulă liber, fără vreun control, propagând insanități politice, microbi ideologici, bacterii estetice, economice ori de altă natură.

În centrul Bucureștiului e vânat, așadar, omul.

În ciuda interdicțiilor de circulație, un lung Cadillac negru apucă pe Calea Victoriei. Milițienii iau poziție de drepți. E o limuzină oficială. Condușă de un șofer în uniformă de *aparaticik*, cu mănuși albe. Cadillacul oficial are geamuri fumurii, dar se poate observa pe bancheta din spate o femeie. O siluetă foarte fină. O brunetă cu un cap foarte mic, cu părul lung.

Limuzina oficială se oprește la numărul 16 de pe Calea Victoriei.

E la o sută de metri de vechiul palat regal. Imobilul în fața căruia se oprește a fost construit odinioară de regele României pentru una dintre amantele sale. În toate orașele din lume, cele mai frumoase imobile sunt cele pe care regii sau împărații le-au înălțat pentru favoritele lor.

Pe trotuar, în fața imobilului de la numărul 16, se află un jeep al miliției. Lângă jeep, un locotenent în ținută de luptă vorbește la telefonul instalat aproape de volan.

Doamna firavă coboară din limuzina cu geamuri fumurii. Șoferul ține cu o mână portiera deschisă, iar pe cealaltă o duce la caschetă, înclinându-se. Doamna

care coboară din mașina oficială nu este o doamnă, nici chiar o domnișoară. E o fetiță, un copil. Are în jur de zece ani. Este îmbrăcată în albastru, cu pantofi și șosete albe.

Locotenentul de miliție care vorbește la telefon ia poziție de drepti și o salută pe fetiță.

– În această casă vânați, locotenente?, îl întreabă fetița.

Ofițerul roșește.

– Nu se vânează aici, tovarășă Dragomirna. Ni s-a dat un număr greșit. Am nimerit palatul tovarășului Morcovescu. O astfel de greșeală nu se face. Cei care sunt căutați de miliție nu locuiesc în casa tovarășului ministru al Afacerilor Externe. Dar sunt fericit datorită acestei greșeli. Am ocazia să vă văd pentru prima oară de aproape. V-am văzut de zeci de ori, însă pe scenă. Sunt unul dintre admiratorii dumneavoastră. Am fost un admirator fervent al mamei dumneavoastră, regretata Marița Magdalena. Era fermecătoare. Îi călcați pe urme. Chiar o veți depăși pe mama dumneavoastră, căci nu a fost celebră, la fel ca dumneavoastră, la vârsta de 12 ani.

– Nu am 12 ani, răspunde Dragomirna. Am 12 ani și jumătate.

E ironică. Îl privește pe locotenent așa cum are obiceiul să privească de pe scenă. Spune:

– Vă întoarceți, așadar, cu mâna goală, locotenente? N-aveți norocul să vânați.

– Nu e vina mea, spune locotenentul, nici un vânător nu s-ar fi descurcat mai bine decât mine.

– Sunteți mult prea sigur pe dumneavoastră, locotenente, spune Dragomirna.

– Nu pot să pun mâna pe numitul Traian Roman la numărul 16 de pe Calea Victoriei, căci locuiește la numărul 116. Secretarul Securității s-a înșelat în privința unei cifre.

– Ce uitucă sunt!, exclamă Dragomirna.

Își duce mâna dreaptă la frunte. Explică:

– Am uitat o poșetă cu discuri în mașină, locotenente.

Ofițerul de miliție pune receptorul lângă volan și aleargă după limuzina neagră cu geamuri fumurii, dar nu o prinde. Șoferul a fost mai rapid. Îi strigă:

– Nu e nici o poșetă cu discuri pe bancheta din spate.

– Atunci am uitat-o acasă, zice Dragomirna. Erau discuri pentru fiica tovarășului Morcovescu. Și ea este dansatoare la Opera din București. Dar e mai mică decât mine.

– Vreți să merg după ele?, întreabă șoferul.

– N-o să le găsești, spune Dragomirna. Trebuie să merg eu.

Dragomirna, care e de patru ani pe scena operei, se întoarce pe călcâie și, salutându-l pe locotenentul de miliție ca la sfârșitul unui spectacol, intră în Cadillac.

Calea Victoriei e o stradă cu sens unic. Cu toate acestea, șoferul întoarce mașina. Circulația fiind interzisă, poate profita. Numărul Cadillacului său e un număr oficial al președinției republicii. Tatăl fetiței este una dintre personalitățile de prim rang ale aparatului comunist. Câțiva trecători o recunosc pe Dragomirna și îi fac semne de simpatie. E cunoscută și admirată. E deja balerină la Opera din București. Rusia sovietică este geloasă pe ea, nu suportă ca o româncă – o resor-

tisantă a uneia dintre coloniile sale —, să aibă mai mult succes decât o sovietică. Românii o iubesc pe Dragomirna pentru că este mai bună decât dansatoarele sovietice. Poporul o consideră un fel de revanșă împotriva ocupantului sovietic.

III

Balerina

Dragomirna coboară pe peronul Palatului miliției. Aici locuiește.

Ordonă șoferului să se întoarcă.

— Nu vreau să mai merg la prietena mea astăzi. Întoarceți mașina. Spuneți-i tatălui meu că mă întorc acasă.

De îndată ce mașina a dispărut în garajul subteran, Dragomirna se îndreaptă grăbită către Calea Victoriei. Înconjoară Palatul miliției, un imobil ca o fortăreață. O apucă pe aleea asfaltată care duce la una dintre nenumăratele uși de siguranță subterane ale miliției. Merge în jur de douăzeci de metri, apoi sare peste o bară metalică și lovește cu putere în fereastra unei camere de la parter. E imobilul vecin cu Palatul miliției. Mica balerină cunoaște foarte bine această cameră. Îi răsare în față de fiecare dată când deschide fereastra apartamentului său.

Un tânăr în cămașă își spală șosetele în chiuvetă. Camera e nespus de prost mobilată. Un dulap de lemn neșlefuit, un pat, un scaun și o măsuță. Tânărul nu o cunoaște pe fetița care bate la fereastră, dar e bucuros că vine cineva la el. Se grăbește să deschidă.